

John Steinbeck

Kaygılarımızın Kışı

Türkçesi: Berrak Göçer

Roman

BİRİNCİ BÖLÜM

Mary Hawley, o güzel Nisan sabahının ışıltısıyla uyandığında kocasına döndü ve onun yanaklarını serçeparmaklarıyla çekiştirerek kurbağa taklidi yaptığını gördü.

“Çok şapşalsın,” dedi. “Ethan, komikliğin üstünde.”

“Pişt, bakar mısınız Bayan Farecik, acaba benimle evlenir misiniz?”

“Şapşal tarafından mı kalktın?”

“Yıl güne dayandı. Gün sehere dayandı.”

“Evet, şapşal tarafından kalkmışsın. Bugünün Kutsal Cuma* olduğunu unuttun mu?”

Ethan sesini boğuklaştırarak konuştu:

“Pis Romalılar Golgotha’ya** çıkmak için toplanıyor.”

“Dini değerlerle alay etme. Marullo dükkânı on birde kapatmana izin verecek mi?”

“Biricik kabakçiçeğim, Marullo hem Katolik hem de makarnacı.*** Muhtemelen dükkâna gelmeyecektir bile. Yarımda kapatırım, idam bitene kadar.”

“Haclar gibi konuşuyorsun. Hiç hoş değil.”

“Yanıyorsun, uğurböceğim. Anne tarafıma çekmişim bu konuda. Korsanlar gibi konuşuyorum. Hem, yaşanan gerçekten de bir idamdı.”

* İsa’nın çarmıha gerildiği gün. (e.n.)

** İsa’nın çarmıha gerildiği yer. (e.n.)

*** İtalyanlar için kullanılan aşağılayıcı söz. (ç.n.)

“Korsan değillerdi. Onların balina avcısı olduğunu ve Kıta Meclisi’nden* bilmem ne mektupları aldıklarını kendi ağzıyla söyledin.”

“Ateş açtıkları gemilerdeki insanlar korsan olduklarını sanmıştı. O Romalı askerler de yaşananın bir idam olduğunu sanmıştı.”

“Seni kızdırdım. Şapşal halini daha çok seviyorum.”

“Ben hep şapşalım. Bunu herkes bilir.”

“Sürekli kafamı karıştırıyorsun. Gururlanmaya yerden göğe kadar hakkın var – hem hacı rahipler hem de balina avcısı kapitanlar aynı ailede.”

“Peki ya onların var mı?”

“Anlamadım?”

“Atalarım, eskiden onlara ait olan bir kasabadaki kahrolası bir makarnacının dükkânında çalışan kahrolası bir şarküteri tezgâhtarları yetiştirdiklerini görselerdi gurur duyarlar mıydı?”

“Tezgâhtar değilsin. Daha ziyade müdür gibisin, hesapları tutuyor, parayı bankaya yatırıyor, ürünleri sipariş ediyorsun.”

“Ne demezsin! Ayrıca ortalığı süpürüyor, çöpü çıkarıyor ve Marullo’ya secde de ediyorum; kahrolası bir kedi olsaydım Marullo’nun farelerini yakalamakla da uğraşırdım.”

Mary kocasına sarıldı. “Hadi şapşallık yapalım,” dedi. “Ne olur bu kutsal günde küfürlü konuşma. Seni gerçekten seviyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Ethan bir an sonra. “Bütün kadınlar böyle diyor. Bu sana evli bir adamın yanında anadan üryan yatma izni veriyor sanma.”

“Sana çocuklarla ilgili bir şey diyecektim.”

“Hapse mi düştüler?”

“İşte yine şapşallaştın. Belki de kendileri söylese daha iyi olur.”

* Daha sonra Amerika Birleşik Devletleri’ni oluşturan on üç İngiliz kolonisinin kurduğu meclis. (ç.n.)

“Peki neden sen...”

“Margie Young-Hunt bugün kismetimi okuyacak.”

“Ne yani, kitap okur gibi falan mı? Kimdir bu Margie Young-Hunt, nedir ki kasabadaki bütün delikanlılarımız...”

“Eğer kıskanç bir kadın olsaydım... Yani, derler ki, bir adam güzel bir kızı fark etmemiş gibi davranırsa...”

“Margie? Kız mı? İki koca eskitti.”

“İkincisi öldü.”

“Kahvaltımı istiyorum. Böyle şeylere inanıyor musun?”

“Eh, Margie fal kartlarında ağabeyimi görmüştü. Sevdiğin bir yakınun, demişti.”

“Benim sevdiğim bir yakınım ise hemen yaylanmazsa kıcına tekme yiyecek...”

“Tamam, gidiyorum...Yumurta?”

“Olabilir. Bugüne neden Kutsal Cuma deniyor? Neresi kutsal-mış?”

“Ah! Sen yok musun!” dedi Mary. “Her şeyi şakaya vuruyorsun.”

Ethan Allen Hawley pencere kenarındaki mutfak masasına geçtiğinde kahve çoktan hazırды, kâsedeki yumurtaların yanında da bir dilim kızarmış ekme duruyordu.

“Kendimi iyi hissediyorum,” dedi. “Bugüne neden Kutsal Cuma deniyor?”

“Bahar,” dedi Mary ocağın başından. “Bahar Cuması mı?”

“Bahar yorgunluğu. Çocukların sesi mi bu, kalkmışlar mı?”

“Mümkün değil. Tembel piç kuruları. Hadi onları uyandırıp bir güzel pataklayalım.”

“Şapşallaşınca çok kötü konuşuyorsun. On ikiyle üç arası eve gelecek misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Kadınlar. Gizlice dükkâna atacağım. Belki şu Margie’yi atarım.”

“Bana bak Ethan, böyle laflar etme. Margie yakın arkadaşım. İnsana sırtındaki gömleği bile çıkarıp verir.”

“Demek öyle? Sırtındaki gömleği nereden almış peki?”

“Yine hacılar gibi konuşmaya başladın.”

“Aramızda bir akrabalık olduğuna her iddiasına girerim. Onda da korsan kanı var.”

“Ah! Yine şapşallık yapıyorsun. İşte liste.” Kâğıdı gömleğinin cebine tikişirdi. “Fazla görünüyor. Ama unutma, bu hafta sonu Paskalya – ayrıca unutma, yirmi tane yumurta. Geç kalacaksın.”

“Biliyorum. Marullo için beş para etmez bir satışı kaçırabilirim. Neden yirmi tane?”

“Boyamak için. Allen’la Mary Ellen özellikle istediler. Gitsen iyi olacak.”

“Pekâlâ böceğim ama yukarı çıkıp Allen’la Mary Ellen’ı iki dakikada lime lime etsem olmaz mı?”

“Onları fazla şımartıyorsun, Eth. Fazla şımarttığını sen de biliyorsun.”

“Elveda, ey, devlet gemisi,”* dedi Ethan ve tel kapıyı çarparak yeşil ile altın sarısı karışımı sabaha kendini bıraktı.

Arkasını dönüp eski, güzel evine baktı, babasının ve büyük dedesinin evine; yalibaskı tipi beyaz ahşap kaplamalar, giriş kapısının üstünde yarım ay şeklinde bir pencere, Adam** süslemeleri ve çatıda bir teras. Ev, yeşilliklerle dolu bir bahçenin göbeğinde, insanın beli kadar kalın, tomurcuklarla dolu yüz yıllık leylakların arasındaydı. Elm Sokağı’nın yeni yeni yapraklar çıktıkça kuruyanları sararıp dökülen karaağaçları, leylakların ucuyla buluşuyordu.

* “Ey, Devlet Gemisi”: Henry Wadsworth Longfellow’un (1807-1882) bir şiiri; “devlet gemisi” ayrıca Platon’un *Devlet* kitabında geçen ünlü bir metafordur. (ç.n.)

** Robert Adam (1728-1792), İskoç iç mimar ve mobilya tasarımcısı. (ç.n.)